

- Організація дозвілля та оздоровлення дітей та молоді.
- Підтримка міжрегіональних та міжнародних молодіжних контактів.
- Формування інформаційного простору для реалізації державної молодіжної політики.

Очікувані результати виконання програми

– Забезпечення необхідних умов для соціального становлення та розвитку молоді.

– Створення сприятливих умов для безпосередньої участі молоді у суспільних перетвореннях на засадах соціального партнерства.

– Залучення дітей та молоді до оволодіння культурними цінностями українського народу, сприяння розвитку професійної та самодіяльної творчості.

– Створення необхідних умов для поліпшення здоров'я молоді, посилення профілактичної роботи щодо запобігання наркоманії, злочинності, насильства в сім'ї, охоплення молоді рухом за здоровий спосіб життя, заняттям фізичною культурою та спортом, що позитивно вплине на стан здоров'я дітей та молоді.

Список використаних джерел:

1. Жоль К.К. Соціологія: Навч. посібник. - К.: Либідь, 2005. - 440с.
2. Шахун В.І. Суспільство і злочинність. - К.: Атіка, 2003. - 784 с.
3. Головатий М.Ф., Цибульник В.С. Проблеми молодіжної політики // Філософська і соціологічна думка. --1992, - №4.

Окремі питання щодо кримінальної відповідальності в разі добровільного заподіяння шкоди здоров'ю особи

Катеринчук К.В., доцент кафедри кримінально-правових дисциплін ННШП НАВС, кандидат юридичних наук, доцент

Кримінальний кодекс України (далі–КК) містить статті, які передбачають кримінальну відповідальність за злочини проти здоров'я особи. До них відносяться всі види тілесних ушкоджень (ст.ст. 121-125, 128 КК), побої і мордування (ст. 126 КК), катування (ст. 127 КК), зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної хвороби (ст. 130 КК) та зараження венеричною хворобою (ст. 133 КК). Отже, це злочини якими завдається шкода здоров'ю особи, хоч можливі випадки коли шкода завдана здоров'ю особи не є та не може бути кримінально караною. До таких виключень можливо віднести заподіяння особі різного ступеня тілесних ушкоджень за згодою цієї особи. Так, наприклад, спортивні змагання, що можуть завдати шкоду здоров'ю особи або надання згоди на вступ в статеві зносини з особою, яка завідомо знає про наявність у цієї особи вірусу імунодефіциту людини чи іншої невиліковної хвороби, венеричної хвороби. Жижиленко О.О., безпідставно вважав, що при згоді потерпілого на заподіяння йому тілесних ушкоджень завжди відсутня протиправність [1]. Заподіяння тілесного ушкодження за згодою потерпілого може усунути протиправність у тих випадках, коли цілі заподіяння є соціально корисними [2]. Дубовец П.А. також підтримує позицію попередника та зазначає, що згода на заподіяння тілесних ушкоджень повинна бути надана від повнолітньої та осудної особи [3].

Расторопов С. відзначає, що завдання шкоди здоров'ю особи за його згодою передує сукупність обов'язкових умов її настання. До них відносяться: 1) дієздатність особи (осудність та досягнення певного віку); 2) добровільність згоди (вільне волевиявлення особи, що дає згоду на заподіяння шкоди власному здоров'ю); 3) наявність права на згоду (особа в праві надавати згоду на спричинення шкоду своєму здоров'ю); 4) своєчасність згоди (дана згода надана до або під час діяння, що спричинило шкоду здоров'ю); 5) визначеність згоди (згода повинна бути конкретизована стосовно до виду шкоди й обставин, у яких воно дається та при яких заподіюється шкода); 6) ціль спричинення шкоди (суспільно корисні, нейтральні, антисоціальні) [4]. КК Російської Федерації звільняє від кримінальної відповідальності особу за спричинення шкоди потерпілому «Зараження ВІЧ-інфекцією» за згодою останнього. Ендольцева А.В., стверджує, що підставою звільнення від відповідальності в даному випадку є втрата суспільної небезпеки особи, яка вчасно попереджує потерпілого про наявність у неї ВІЛ-Інфекції й тим самим про небезпеку зараження потерпілого, внаслідок чого останній має право вибору, яке й має правове значення: у випадку його добровільної згоди на здійснення дій, що створюють небезпеку зараження, особа, що поставила його в таку небезпеку, звільняється від кримінальної відповідальності [5].

Отже, на нашу думку, завдання шкоди здоров'ю особи повинно передувати сукупність обов'язкових умов: добровільність (особа дає згоду (письмова, усна) на причинення її здоров'ю шкоди), осудність (усвідомлення можливості настання певного наслідку), вік (повнолітня особа), своєчасність (згода на спричинення шкоди здоров'ю повинна передувати діянню).

Список використаних джерел:

1. Жижиленко А.А. Преступления против личности / А.А. Жижиленко // М – Л., 1927. – С. 35.
2. Пионтковский А.А. Преступления против личности / А.А. Пионтковский // М., 1938. – С. 40.
3. Дубовец П.А. Ответственность за телесные повреждения по советскому уголовному праву / П.А. Дубовец // Изд-во «Юридическая литература». М., 1964. – 159 с., С. 19.
4. Расторопов С. Уголовно-правовое значение согласия лица на причинение вреда своему здоровью / С. Расторопов // Законность № 10. – 2003. – С. 46 – 48.
5. Ендольцева А.В. Освобождение от уголовной ответственности в случае, предусмотренном законодателем в примечании к ст. 122 УК РФ / А.В. Ендольцева // Российский следователь. 2004. № 4. – С. 20.

Щодо криміналізації необережного знищення об'єктів культурної спадщини

Міщенко М.О., кандидат юридичних наук, викладач кафедри кримінально-правових дисциплін ННІПП НАВС

У чинному Кримінальному кодексі України (далі КК) передбачено відповідальність за умисне знищення, руйнування або пошкодження різних видів об'єктів культурної спадщини (ч. 2-5 ст. 298). Якщо мало місце необережне ставлення до будь-якого з альтернативних наслідків у вигляді знищення, руйнування або пошкодження названих предметів, дії